

Innst. O. nr. 48

(2001-2002)

Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om lov om endringer i lov 16. juni 1972 nr. 47 om kontroll med markedsføring og avtalevilkår (markedsføringsloven)

Ot.prp. nr. 43 (2001-2002)

Til Odelstinget

1. SAMMENDRAG

1.1 Hovedinnholdet i lovforslaget

I proposisjonen legger Barne- og familiedepartementet frem et forslag til lov om endringer i lov 16. juni 1972 nr. 47 om kontroll med markedsføring og avtalevilkår (markedsføringsloven). Endringene gjennomfører deler av direktiv 1999/44/EF om visse sider ved forbrukerkjøp og tilknyttede garantier, heretter omtalt som forbrukerkjøpsdirektivet eller bare direktivet. Direktivet har frist for gjennomføring 1. januar 2002.

Lovforslaget gjennomfører direktivet artikkel 6 nr. 2-4, om visse formkrav til garantier. De øvrige delene av forbrukerkjøpsdirektivet vil bli vurdert i forbindelse med ny lovgivning om forbrukerkjøp, jf. Ot.prp. nr. 44 (2001-2002)

Det foreslås videre å lovfeste en del ytterligere krav til garantier, som langt på vei må antas å følge av markedsføringslovens generelle bestemmelser. Dette gjøres fordi det er utbredte misforståelser, både blant næringsdrivende og forbrukere, når det gjelder forskjellen mellom garantier (som er frivillige ordninger) og reklamasjonsrettighetene (som følger av lovgivning eller ulovfestet rett).

Hovedpunktene i forslaget er at:

- forbrukerkjøpsdirektivet artikkel 6 nr. 2-4 om visse formkrav til garantier i forbindelse med forbrukerkjøp utvides til å gjelde generelt i forbrukerforhold og gjennomføres i markedsføringsloven.
- det opprettes et nytt kapittel II a i markedsføringsloven som gjelder særskilt for garantier.
- markedsføringsloven § 2 tredje ledd om villedende markedsføring av garantier omformuleres og flyttes til det nye kapittelet om garantier.
- det lovfestes en opplysningsplikt for å klargjøre forskjellen mellom garantier og reklamasjoner etter lovgivningen.

1.2 Departementets merknader til en del hovedspørsmål

1.2.1 Innledning - gjeldende rett og forbrukerkjøpsdirektivets krav til garantier

Garantier er frivillige ordninger som den næringsdrivende påtar seg i forbindelse med omsetning av varer, tjenester eller andre ytelser. Når garantier benyttes i markedsføring må det antas å ha en salgsfremmende effekt, fordi uttrykket gir positive assosiasjoner. Garantier kan ikke begrense forbrukerens lovbestemte rettigheter.

Markedsføringsloven § 2 tredje ledd presiserer hva som regnes som villedende markedsføring, bl.a. vurdert opp mot betegnelsen «garanti». I praksis har Forbrukerombudet utledet en rekke krav til garantier i henhold til bestemmelsene i markedsføringsloven.

Forbrukerkjøpsdirektivet definerer «garanti» i artikkel 1 nr. 2 bokstav e. Direktivets garantibegrep er snevrere enn markedsføringslovens.

Forbrukerkjøpsdirektivet artikkel 6 nr. 2-4 stiller nærmere krav til garantier og hvordan garantivilkårene skal presenteres og utleveres til forbrukeren.

Selv om kravene i forbrukerkjøpsdirektivet artikkel 6 nr. 2-4 i stor grad kan utledes av markedsføringsloven, følger det ikke direkte av lovteksten i markedsføringsloven eller annen lovgivning. Det vil derfor være behov for å synliggjøre gjennomføringen av direktivet med nye klare lovbestemmelser.

1.2.2 Spørsmålet om direktivet artikkel 6 nr. 2-4 skal gjelde andre kontrakter enn forbrukerkjøp og plassering av bestemmelsene

1.2.2.1 Forslaget i høringsnotatet og høringsinstansenes syn

I høringsnotatet ble det foreslått at reglene i forbrukerkjøpsdirektivet artikkel 6 nr. 2-4 utvides fra å gjelde forbrukerkjøp av varer til å gjelde generelt i forbrukerforhold. Det ble derfor foreslått å gjennomføre

direktivets krav til garantier i markedsføringsloven. Videre foreslo departementet å opprette et nytt kapittel i markedsføringsloven som gjelder spesielt for garantier. Her samles både krav til markedsføring av garantier og krav til garantivilkårene.

1.2.2.2 Departementets vurderinger

Høringsinstansene som har uttalt seg er delt når det gjelder spørsmålet om direktivets regler bør gjelde generelt i forbrukerforhold. Departementet fastholder likevel at hensynene bak artikkel 6, som er å sikre at forbrukere ikke blir villedet, gjør seg like sterkt gjeldende for alle forbrukerkontrakter. Det gis også garantier i forbindelse med forbrukertjenester av ulike slag, ikke bare ved kjøp av ting. Dersom kravene i artikkel 6 nr. 2-4 etter sin ordlyd bare skal gjelde for forbrukerkjøp, kan dette innby til antitetisk tolkning. Dette vil være uheldig, da de krav som er angitt i direktivet i alle fall delvis må antas å gjelde generelt på bakgrunn av utledninger av markedsføringsloven.

Departementet er kjent med at de andre nordiske landene tar sikte på å gjennomføre direktivets bestemmelser om garantier generelt i forbrukerforhold og ikke bare ved forbrukerkjøp.

Departementet vil også vise til den fellesnordiske utredningen TemaNord 2000:612 «Implementeringen af direktivet om visse aspekter ved forbrukerkjøp og garantier i forbindelse hermed - sett ut fra et nordisk forbrukerbeskyttelsesperspektiv». Utredningen er utarbeidet av en prosjektgruppe under Nordisk Ministerråd bestående av forbrukerrepresentanter fra alle nordiske land og ble utgitt i september 2000.

Departementet konkluderer etter dette med at direktivet artikkel 6 nr. 2-4 også bør gjelde for andre forbrukerkontrakter enn forbrukerkjøp. Dermed vil de nye bestemmelsene som gjennomfører direktivets krav systematisk passe best i markedsføringsloven.

1.2.3 Særlig om gjennomføringen av direktivet artikkel 6 nr. 2-4

1.2.3.1 Artikkel 6 nr. 2 - minstekrav til garantivilkårenes innhold

Direktivet synes å kreve en spesifikk henvisning til den relevante lovgivning. Departementet foreslår å presisere i lovtteksten at den aktuelle lovgivningen må angis nærmere.

Garantiens «innhold» omfatter også slik departementet ser det eventuelle begrensninger og særlige vilkår/betingelser. Dersom garantien bare gjelder med bestemte forbehold, må dette tydelig angis i garantivilkårene. Hvis det derimot unnlates å gi opplysninger om bestemte begrensninger og særlige vilkår/betingelser i garantivilkårene, kan dette føre til at de overhodet ikke kan påberopes av den næringsdrivende, fordi de ikke kan anses avtalt. Det er derfor i den næringsdrivendes interesse at eventuelle begrensninger

og særlige vilkår/betingelser i garantien kommer klart og tydelig frem.

Departementet vil likevel for klarhets skyld foreslå at det presiseres i lovtteksten at garantiens innhold også omfatter eventuelle begrensninger og særlige betingelser.

1.2.3.2 Artikkel 6 nr. 3 - utlevering av garantivilkårene

1.2.3.2.1 Gjeldende rett og direktivet

Forbrukerombudet har i sin praksis stilt krav om at garantivilkårene må være tilgjengelige før kjøpet og følge med varen skriftlig.

I henhold til forbrukerkjøpsdirektivet artikkel 6 nr. 3 skal garantien på anmodning fra forbrukeren stilles til rådighet.

1.2.3.2.2 Forslaget i høringsnotatet

I høringsnotatet ble det reist spørsmål om en bør gå lenger enn direktivet og lovfeste at kjøperen alltid skal få utlevert garantivilkårene etter avtaleinngåelsen. Et motargumentet ble antydnet, nemlig at det kan tenkes varer/tjenester med så lav verdi, og avtaler som inngås så ofte, at det kan være unaturlig å kreve utlevering av garantivilkårene hver gang. Det ble dessuten foreslått å lovfeste at forbrukeren på en enkel måte skal ha mulighet for å gjøre seg kjent med garantivilkårene før avtaleinngåelsen.

1.2.3.2.3 Departementets vurderinger

Siden det i utgangspunktet er i forbrukerens interesse at det gis garantier, dvs. rettigheter i tillegg til loven, ønsker departementet ikke å sette en stopper for at garantier gis også ved ytelse av lav verdi.

Departementet er enig med Forbrukerrådet i at det er mindre behov for å kreve at garantivilkårene utleveres hver gang dersom garantigiveren plikter å opplyse om garantien, samtidig som garantivilkårene er enkelt tilgjengelige for forbrukeren før avtaleinngåelsen. Det er både i selgerens og forbrukerens interesse at forbrukeren får vite at det finnes en garanti før avtaleinngåelsen.

Departementet har vurdert forslaget på nytt på bakgrunn av høringsuttalelsene. Departementet har tatt utgangspunkt i forslaget fra Forbrukerrådet, nemlig at forbrukeren skal opplyses om garantien før avtaleinngåelsen, og tilføyd at forbrukeren også skal opplyses om at han eller hun har rett til å få garantivilkårene utlevert.

Det er viktig å unngå motstrid mellom markedsføringsloven og angrerettloven når det gjelder hvordan garantivilkårene skal utleveres ved for eksempel internetthandel. Derfor foreslår departementet å bruke tilsvarende teknologinøytrale formulering som i angrerettloven, som innholdsmessig tilsvarer den i forbrukerkjøpsdirektivet.

1.2.3.3 Artikkel 6 nr. 4 - krav om bestemte språk

1.2.3.3.1 Gjeldende rett og direktivet

Forbrukerombudet har stilt krav om at garantivilkårene skal være utformet på et forståelig skandinavisk språk, under forutsetning av at markedsføringen er rettet mot norske forbrukere.

Forbrukerkjøpsdirektivet artikkel 6 nr. 4 åpner for at medlemsstatene kan stille krav til språk garantivilkårene skal utformes på.

1.2.3.3.2 Forslaget i høringsnotatet

I høringsnotatet ble det foreslått at garantivilkårene skal være utformet på norsk der markedsføringen forut for avtaleinngåelsen er rettet direkte til norske forbrukere. Departementet antok at det ikke er problematisk i forhold til EØS-avtalen å utvide bestemmelsen til å gjelde forbrukerforhold generelt.

1.2.3.3.3 Departementets vurderinger

Ingen høringsinstanser hadde innvendinger til departementets vurdering av lovforslagets forhold til EU-/EØS-retten. Departementet fastholder derfor at det ikke kan anses i strid med EØS-avtalen om det innføres krav til norsk i garantivilkår generelt og ikke bare i forbrukerkjøp som direktivet åpner for.

Bestemmelsen er ikke ment å begrense mulighetene til å utforme garantivilkårene på andre språk i tillegg til norsk.

Departementet mener det er klargjørende at en ved gjennomføringen av direktivet uttrykkelig regulerer språkvalget i lovteksten.

Departementet vil foreslå at det lovfestes et krav om at garantivilkårene skal være utformet på norsk, der markedsføringen forut for avtaleinngåelsen er rettet til norske forbrukere. Dette er den samme ordlyden som i høringsnotatet, bortsett fra at ordet «direkte» er sløyfet. Denne betegnelsen antas ikke å ha noen selvstendig betydning i denne sammenheng.

Om markedsføringen er rettet mot norske forbrukere må avgjøres konkret etter en helhetsvurdering.

1.2.4 Lovfesting av ytterligere krav til garantier

I forbindelse med at forslaget om å gjennomføre forbrukerkjøpsdirektivets krav i markedsføringsloven, er det etter departementets syn ønskelig å benytte anledningen til å klargjøre rettstilstanden ved å lovfeste ytterligere krav til garantier enn de som følger av direktivet og gjeldende lovtekst. Dette er i hovedsak krav som allerede i dag blir lagt til grunn i praksis.

1.2.5 Opplysningsplikt om reklamasjonsfrist

Statens institutt for forbruksforskning (SIFO) la i 1998 frem en undersøkelse, som viser at det er utbredte misforståelser både blant næringsdrivende og forbrukere når det gjelder forholdet mellom garantier og reklamasjon. Selv om mange er klar over at garantier

gir bedre rettigheter enn lovgivningen, er det et problem at garantitiden ofte er mye kortere enn reklamasjonstiden etter lovgivningen. Dette leder mange til å tro at reklamasjonsrettighetene også faller bort når garantitiden utløper. Dersom selgeren for eksempel opplyser om at det er 1 års garanti, er det nok dette forbrukeren legger merke til. Dermed kommer kjøpslovens reklamasjonsfrister på 2 og 5 år i bakgrunnen.

Forbrukerombudet har lagt til grunn at dersom reklamasjonsfristen er lengre enn garantitiden, må det opplyses om reklamasjonsfristen i markedsføring og avtalevilkår.

I høringsnotatet ble det foreslått at dersom garantitiden oppgis i markedsføringen, skal også reklamasjonsfristen etter lovgivningen oppgis. Det ble også foreslått en opplysningsplikt om den aktuelle lovens lengstefrist for reklamasjon i garantivilkårene, dersom den er lengre enn garantitiden.

En lovfestet opplysningsplikt basert på klare lovbestemmelser i markedsføringsloven, vil slik departementet ser det, bevisstgjøre både forbrukere og næringsdrivende på forskjellen mellom garantitid og reklamasjonstid.

Med lovens lengstefrist for reklamasjon siktes til de såkalt absolutte reklamasjonsfrister. I kjøpsretten er disse i forbrukerkjøp 2 og 5 år for henholdsvis «vanlige» og «varige» varer. Håndverkertjenesteloven inneholder på tilsvarende måte absolutte reklamasjonsfrister på 2 og 5 år. Avhendingsloven og bustadoppføringslova, som gjelder kjøp/oppføring av fast eiendom, opererer med absolutte reklamasjonsfrister på 5 år.

Departementet har merket seg høringsinstansenes jevnt over positive tilbakemeldinger og fastholder derfor forslaget, med noen endringer i ordlyden.

1.2.6 Opplysningsplikt om reklamasjonsrett dersom garantien er begrenset

I forbindelse med spørsmålet om opplysningsplikt om reklamasjonsfrist, jf. punktet ovenfor, tar Forbrukerrådet og Forbrukerombudet opp at det bør lovfestes en opplysningsplikt om reklamasjonsrett dersom garantien er begrenset.

Departementet er enig i at det kan være behov for en regel som Forbrukerombudet og Forbrukerrådet skisserer. Forbrukerombudet mener at opplysningsplikten skal gjelde hvilke reklamasjonsrettigheter forbrukeren har, dvs. etter det departementet forstår en henvisning til spesifikke misligholdsbeføyelser. Forbrukeren vil etter omstendighetene kunne ha krav på en rekke ulike misligholdsbeføyelser etter loven, f.eks. retting, omlevering, prisavslag, hevning og erstatning. Vilkårene for å ha krav på de forskjellige misligholdsbeføyelsene er forskjellige, og de kan inneholde vanskelige skjønsmessige vurderinger. Sett i forhold til at bestemmelsen skal gjelde garantier i forhold til alle slags varer og tjenester, vil departe-

mentet ikke foreslå å lovfeste en generell bestemmelse om at forbrukerens rettslige stilling etter loven skal beskrives i garantivilkårene, for de delene av ytelsen som eventuelt ikke er dekket av garantien. Departementet vil foreslå en særlig opplysningsplikt ved begrensede garantier om at det kan reklameres etter den aktuelle lovgivningen på ytelsen i sin helhet.

1.2.6.1 Opplysningsplikt om vesentlige begrensninger i garantien ved markedsføring

Forbrukerombudet har i sin praksis etter markedsføringsloven stilt krav om at dersom garantien inneholder særlige begrensninger eller vilkår må det opplyses om dette i markedsføringen.

Departementet foreslo i høringsnotatet en opplysningsplikt om vesentlige begrensninger eller særlige vilkår i garantivilkårene ved markedsføring.

Departementet ser at hensynet til å hindre dobbeltregulering kan tale mot forslaget. Likevel mener departementet at hensynet til klarhet og forutberegnelighet i dette tilfellet veier tyngre. Siden det har vist seg å være mange misforståelser omkring garantier, ønsker departementet å samle kravene til garantier ett sted i markedsføringsloven, og gjøre lovteksten så klar og uttømmende som mulig. Det understrekes likevel at de generelle bestemmelsene i markedsføringsloven etter omstendighetene kan komme til anvendelse på forhold omfattet av dette lovforslaget.

Bestemmelsen er ment å forhindre de samme tilfellene som § 3 forbyr, nemlig markedsføring der viktige opplysninger blir utelatt, og denne unnlattelsen av å gi opplysninger må anses som urimelig. Slikt sett blir den foreslåtte bestemmelsen et speilbilde av § 3: § 3 forbyr slik markedsføring, mens forslag til § 9 c annet ledd første punktum oppstiller en positiv opplysningsplikt.

For å klargjøre rettstilstanden og skape forutberegnelighet for næringsdrivende, foreslår departementet å lovfeste dette prinsippet i det nye kapittelet om garantier.

1.2.7 Sanksjoner

Forbrukerkjøpsdirektivet fastsetter ingen sanksjoner ved manglende oppfyllelse av artikkel 6 nr. 2-4. Direktivet kan neppe forstås slik at varen anses som mangelfull dersom formkravene til garantier ikke er oppfylt.

I høringsnotatet foreslo departementet at ny § 9 c sanksjoneres både med straff og tvangsgebyr, mens § 9 d kun sanksjoneres med tvangsgebyr. Begrunnelsen for denne forskjellsbehandlingen var at innholdet i § 9 c for en stor del er en videreføring av nåværende § 2 tredje ledd og § 3. Disse bestemmelsene er i dag sanksjonert med straff. I norsk rett er det ellers ikke vanlig at regler om opplysningsplikt i kontraktsforhold er straffsanksjonert. Departementet foreslo derfor til høringsinstansenes overveielse at de nye be-

stemmelsene om formkrav til garantier og opplysningsplikt i utkastet til § 9 d sanksjoneres med tvangsgebyr etter markedsføringsloven, men ikke med straff.

Flere høringsinstanser har innvendinger til forslaget om å sanksjonere forslag til § 9 c med straff. Departementet har på bakgrunn av høringsuttalelsene vurdert spørsmålet på nytt.

I praksis er forbudsvedtak i første omgang den aktuelle reaksjonsform, og brudd på vedtaket er straffbart etter § 17. Departementet antar at dette vil være tilstrekkelig sanksjoner i forhold til de nye bestemmelsene om garantier.

Departementet foreslår etter dette at §§ 9 c og 9 d sanksjoneres med tvangsgebyr, men ikke med straff. Det understrekes at overtredelse av forbudsvedtaket som ligger til grunn for tvangsgebyret vil kunne sanksjoneres med straff etter § 17.

2. KOMITEENS MERKNADER

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Eirin Faldet, Trond Giske og Torny Pedersen, fra Høyre, Afshan Rafiq, lederen Sonja Irene Sjøli og Olemic Thommessen, fra Fremskrittspartiet, Ulf Erik Knudsen og Karin S. Woldseth, fra Sosialistisk Venstreparti, Magnar Lund Berge og May Hansen, fra Kristelig Folkeparti, Dagrun Eriksen og Ola T. Lånke, og fra Senterpartiet, Eli Sollied Øveraas, viser til at Regjeringen i Ot.prp. nr. 43 (2001-2002) legger frem forslag om endring av lov om markedsføring og avtalevilkår (markedsføringsloven). Endringene som foreslås kommer i hovedsak på basis av EØS-direktiv 1999/44/EF. Proposisjonen inneholder endring og omredigering av loven - særlig med hensyn til bestemmelsene om garantier.

Komiteen har merket seg at forslaget har vært igjennom en grundig høringsrunde.

Komiteen har videre merket seg at garanti- og reklamasjonsbestemmelsene til nå for mange har fremstått som uklare. Komiteen mener proposisjonen vil være velegnet til å gi bevissthet om garantier og reklamasjoner, og således være i forbrukernes interesse.

Komiteen vil anta at enkelte næringsdrivende vil kunne oppfatte endring av loven som en økt byrde, og som kan være problematisk å følge opp ved mindre vare-/tjenestekjøp, ettersom loven er generell. Dette er imidlertid en innvending som savner grunnlag, ettersom skriftlig redegjørelse for garanti/reklamasjonsrettigheter bare behøves å oppgis på forbrukers anmodning. Det vises her til § 9 siste ledd i proposisjonen, som lyder:

«Før avtaleinngåelse skal garantigiveren opplyse forbrukeren om garantien og at forbrukeren har rett til

å få garantivilkårene utlevert. Når forbrukeren ber om det, skal han eller hun motta garantivilkårene lesbart og lagret på papir eller et annet varig medium som forbrukeren råder over.»

Komiteen slutter seg til proposisjonen.

3. KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen har ellers ingen merknader, viser til proposisjonen og rår Odelstinget til å gjøre slikt

vedtak til lo v

om endringer i lov 16. juni 1972 nr. 47 om kontroll med markedsføring og avtalevilkår (markedsføringsloven)

I

I lov 16. juni 1972 nr. 47 om kontroll med markedsføring og avtalevilkår (markedsføringsloven) gjøres følgende endringer:

§ 2 tredje ledd oppheves. Nåværende § 2 fjerde og femte ledd blir nytt tredje og fjerde ledd.

Kapittel II a skal lyde:

Kapittel II a. Garantier o.l.

§ 9 c. Bruk av garantier o.l. overfor forbrukere

Det er forbudt i næringsvirksomhet å bruke ordet garanti eller tilsvarende uttrykk ved omsetning av varer, tjenester eller andre ytelser, dersom mottakeren ikke gis rettigheter i tillegg til de rettighetene han eller hun ellers har, eller dersom slike rettigheter begrenses.

Ved markedsføring av garantier skal det opplyses om vesentlige begrensninger i garantien. Dersom det opplyses om garantitiden i markedsføringen, skal det også opplyses om lovens lengstefrist for reklamasjon etter den aktuelle lovgivningen.

§ 9 d. Krav til garantivilkår i forbrukerforhold

Ytes det garanti, skal det på en tydelig og lettfattelig måte opplyses om følgende i garantivilkårene:

- a) garantiens innhold, herunder eventuelle begrensninger og særlige betingelser*
- b) at forbrukerens rettigheter etter aktuell og nærmere angitt lovgivning kommer i tillegg til garantien, og at disse rettighetene ikke berøres av garantien*
- c) hva som er nødvendig for å benytte garantien, herunder garantiens varighet og geografiske virkeområde samt garantigiverens navn og adresse*
- d) lengstefristen for reklamasjon etter aktuell og nærmere angitt lovgivning, dersom den er lengre enn garantitiden*

e) at det uansett kan reklameres på ytelsen i sin helhet etter aktuell og nærmere angitt lovgivning, dersom garantien er begrenset, for eksempel ved at garantien kun gjelder en del av ytelsen eller bare deler av utbedringskostnadene dekkes av garantien.

Der markedsføringen forut for avtaleinngåelsen er rettet til norske forbrukere, skal garantivilkårene være utformet på norsk.

Før avtaleinngåelsen skal garantigiveren opplyse forbrukeren om garantien og at forbrukeren har rett til å få garantivilkårene utlevert. Når forbrukeren ber om det, skal han eller hun motta garantivilkårene lesbart og lagret på papir eller et annet varig medium som forbrukeren råder over.

Nåværende kapittel II a, §§ 9 c, 9 d og 9 e blir nytt kapittel II b, §§ 9 e, 9 f og 9 g.

§ 9 f skal lyde:

§ 9 f. Adgang til å bringe saker inn for Forbrukerombudet og Markedsrådet

Utenlandske myndigheter og organisasjoner som er oppført på listen over godkjente institusjoner som i henhold til EØS-avtalens bestemmelser offentliggjøres av EU-kommisjonen i De Europeiske Fellesskapers Tidende og i EØS-tillegget til dette, kan bringe sak inn for Forbrukerombudet og Markedsrådet med sikte på å få nedlagt forbud mot handling som nevnt i § 9 e.

§ 9 g første ledd skal lyde:

Departementet godkjenner norske myndigheter og organisasjoner som kan opptre som part i sak i andre EØS-stater med sikte på å få nedlagt forbud mot handling som nevnt i § 9 e. Departementet underretter EF-TAs overvåkningsorgan om de utpekte myndigheters og organisasjoners navn og formål, med sikte på oppføring på listen nevnt i § 9 f.

§ 12 første ledd første, annet og tredje punktum skal lyde:

Markedsrådet kan forby en handling som rådet finner er i strid med en bestemmelse gitt i eller i medhold av kapittel I eller § 9 c, når det finner at inngrep tilsies av hensyn til forbrukerne, eller, i forhold til § 1 annet ledd av hensyn til likestilling mellom kjønnene. Markedsrådet kan også forby part for Markedsrådet å bruke vilkår som nevnt i kapittel II eller som ikke oppfyller kravene i § 9 d, eller foreta handlinger som tilsiker slik bruk. Markedsrådet kan videre forby en handling som strider mot bestemmelser som nevnt i § 9 e første ledd, hvis handlingen er foretatt i næringsvirksomhet i Norge og handlingen skader forbrukernes kollektive interesse i en annen EØS-stat.

§ 13 første ledd første punktum skal lyde:

Forbrukerombudet skal, ut fra hensynet til forbrukerne, føre tilsyn med at det ikke skjer markedsmissbruk i strid med en bestemmelse gitt i eller i medhold av kapittel I *eller* § 9 c.

§ 13 annet ledd skal lyde:

Forbrukerombudet skal også føre tilsyn med, og gjennom forhandlinger med næringsdrivende eller deres organisasjoner bidra til, at vilkår som nevnt i kapittel II *eller som ikke oppfyller kravene i § 9 d*, ikke nyttes til skade for forbrukerne.

§ 13 tredje ledd skal lyde:

Forbrukerombudet kan på anmodning fra myndighet eller organisasjon som nevnt i § 9 f, med sikte på å verne forbrukernes kollektive interesser i en annen EØS-stat, behandle saker vedrørende handlinger som nevnt i § 9 e første ledd.

§ 13 sjettede ledd første punktum skal lyde:

Med samtykke av Markedsrådets formann kan Forbrukerombudet forelegge for Markedsrådet en sak av prinsipiell karakter knyttet til overtredelse av §§ 1-5 *eller § 9 c*, eller til overtredelse av forskrifter gitt i medhold av lov 4. desember 1992 nr. 127 om kringkasting § 3-1 tredje ledd.

§ 16 første ledd nytt annet punktum skal lyde:

Det samme gjelder vedtak etter §§ 12 og 14 som retter seg mot overtredelse av bestemmelser i kapittel II a.

Nåværende første ledd annet, tredje og fjerde punktum blir første ledd tredje, fjerde og femte punktum.

II

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer.

Oslo, i familie-, kultur- og administrasjonskomiteen, den 14 .mai 2002

Sonja Irene Sjøli
leder

Ulf Erik Knudsen
ordfører

Trond Giske
sekretær